

Η. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ευδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χερτονομισμάτων, χρυσῶ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μεταφράσις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.) — *Ouille Kollins*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΙΑ, μεταφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.) — *Aimélon Rivobour*: Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15. 'Εν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Τὰ γεγονότα, κινδυνωδέστατα ἰκρίωματα πηχθέντα κατὰ τοῦ 'Ροβέρτου, κατέρρεον κατασυντριβόμενα μετὰ πατάγου. Ἐξετάσας βαθμηδὸν καὶ μετὰ πολλῆς ὀξυνοίας ὅποιά τινα ἠδύναντο νὰ εἶνε τὰ παρακινήσαντα τὸν 'Ροβέρτον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν δολοφονίαν, ἀπέδειξεν ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦτο νὰ λαβῇ τις ἐξ αὐτῶν κἂν ἕν ὡς πιθανόν.

Διατί νὰ τὴν φονεύσῃ;

Πρὸς τίνα σκοπόν;

'Επὶ τίνι λόγῳ;

'Ενεκα τίνος συμφέροντος;

Καὶ πᾶσαι μὲν αἱ ἠθικαὶ ἐνδείξεις ἦσαν μηδαμιναί, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δυνάμεναι νὰ τύχωσιν ἐλαχίστης ἀποδοχῆς εἰς διανοίας πεφωτισμένας· αἱ δὲ ὕλिका ἀποδείξεις ἦσαν πλέον ἢ ἀμφίβολοι.

Διότι τίς εἶδε τὸν δολοφόνον;

'Ο Τρεχανέμης καὶ ὁ Πουρτοᾶς.

Καὶ πῶς τὸν εἶδον;

Μακρόθεν, ἐν τῷ σκότει, φεύγοντα.

'Οποῖαν δὲ ἀξίαν εἶχεν ἡ μαρτυρία αὕτη πατρὸς παρασυρομένου μάλιστα ὑπὸ ἀπλήστου πλεονεξίας, ὡς ἐδείκνυεν ἡ περὶ ἀποζημιώσεως χρηματικῆς αἰτήσις αὐτοῦ! Ἦτο ἐπάναγκες ὁ Κλαιρεφὸν νὰ ἀποδειχθῇ ἔνοχος, διότι αὐτὸς ἠδύνατο καὶ νὰ ἀποζημιώσῃ χρηματικῶς, οὐχὶ δὲ ἀνθρώπος ἀνέστιος καὶ ἀπένταρος, μυστηριώδης δολοφόνος, τὸν ὅποιον δὲν ἐπέμειναν νὰ ἀνακαλύψωσι διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἀνακαλύψωσι.

'Ἄλλ' ἡ μαρτυρία τοῦ Πουρτοᾶ;

Αἶ, ἡ μαρτυρία τοῦ Πουρτοᾶ ἦτο ἀντιγραφὴ τῆς μαρτυρίας τοῦ Τρεχανέμη, ὅστις εἶχεν ὑπαγορεύσῃ εἰς αὐτὸν ὅ,τι τῷ συνέφερε.

Καὶ ἔπειτα ἐπὶ τοιούτων μαρτυριῶν τοιούτων ἀνθρώπων ἐτόλμησαν νὰ θεμελιώσωσι τηλικαύτην κατηγορίαν!

Δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων, μετὰ καυστικῆς εἰρωνείας καὶ ἀγανακτήσεως ἀνέπτυξε καὶ κατέδειξε τὴν κατὰ τῆς οἰκογενείας Κλαιρεφὸν σατανικὴν συνωμοσίαν. Ἐξηυτέλισε τοὺς ἀντιπάλους καὶ κατέρριψεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀκρατῆτος ὀρμῆς του, καὶ ἐξεμηδένισε τὴν κατηγορίαν, ἀποδείξας αὐτὴν κενὴν καὶ ἀνυπόστατον.

'Ο Φλέρης, ὁ Μαθητὴς καὶ ὁ Τρεχανέμης ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλους ἐπτοημένοι καὶ καταπληκτοί· ὁ δὲ Πουρτοᾶς ἐστέναξεν.

'Η νίκη τοῦ Γεωργίου ἦτο προφανεστάτη, τὸ δὲ ἀκροατήριον ἤρχισε νὰ κινῆται αἰσθανόμενον τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ ζωηρότερον τὸν θαυμασμόν του καὶ τὴν ὑπόληψίν του πρὸς τὸν εὐγλωττον ῥήτορα.

Αἶφνης ὁ Γεώργιος, ἀποτόμως μεταβάλλων τόνον καὶ ἀναλαμβάνων τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀγορεύσεώς του γλυκύτητα καὶ μαλακότητα τῆς φωνῆς, ἀνέπτυξε τὸ συμπέρασμα του, ἁρμονικώτερον καὶ τρυφερώτερον προσευχῆς. Αἱ φράσεις περιεπλανῶντο καὶ ἀνήρχοντο ὑψηλὰ ὡς καπνὸς θυμιάματος. Τὴν ὀρμὴν καὶ τὸ ἀποτομον τοῦ λόγου ἀντικατέστησε τρυφερότης καὶ οἶκτος πρὸς τὸν ἀτυχῆ τὸν ἀδίκως τοσαῦτα ὑποστάνα. Ἡ σκιὰ τοῦ θύματος περιεπλανᾶτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ εὖνους καὶ ἰκετεύουσα ὑπὲρ τοῦ ἀθώου κατηγορουμένου.

Τὸ ἀκροατήριον ἠκροᾶτο συγκεκινημένον καὶ καταγοητευμένον, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Γεωργίου ἀπεσβέσθη ἐν τῇ σιωπῇ, καὶ ἐκ τοῦ πλήθους ἠκούσθη ψιθύρισμα παρατεταμένον καὶ ἀγωνιώδες ὡς λυγμός.

'Η Ἀντωνία καὶ ἡ θεία Ἰσαβέλλα τὸ πρῶτον ἤδη ἀπὸ τῆς πρῶτης ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλας ἐλεύθερα καὶ ἀνευ βίας. Καὶ ἦσαν μὲν οἱ ὀφθαλμοὶ των μεστοὶ δακρύων καὶ αἱ πρῆλαι των δακρύβρεκτοι, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐλπίς εἶχεν ἀνκτείλῃ πάλιν εἰς τὸ βλέμμα των. Ἐθλιψὴν τὰς χεῖρας των τρέμουσαι καὶ δὲν ἐτόλμων ἀκόμη νὰ ἐκστομίωσι μίαν κἂν λέξιν.

'Ἄλλ' αἶφνης θόρυβος καὶ κρυχαὶ συγ-

κεχυμένοι ἀπέσπασαν αὐτὰς ἀπὸ τῆς χαρᾶς των.

'Ο δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἠγέρθη μετ' ὀργῆς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Γεωργίου. Βλέπων δὲ ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀντικρούσῃ καταφέρων πληγὴν καιρίαν καὶ ἀποφασιστικὴν, ἐτρέπη εἰς προσωπικὰς προσβολὰς ἐκνυτίον τοῦ 'Ροβέρτου.

Μετὰ σατανικῆς διαθέσεως λαβῶν τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Γεωργίου περὶ τῆς συνωμοσίας τῶν ἀντιπάλων κατὰ τῆς οἰκογενείας Κλαιρεφὸν, ἤρχισεν ὑπαινιγμοὺς σκληροὺς καὶ θηριώδεις.

«Πῶς! ἀνερώνησε, πῶς! ὁ Γεώργιος Καρβαγᾶν καταγγέλλει τοιαῦτα πράγματα; Ἄλλ' εἰνέ ποτε δυνατόν νὰ ἔχωσὶ τί τὸ ἐπιλήψιμον, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν αὐτὸς ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ἦτο ὁ πρωταίτιος τούτων; Πρὸς τί αἱ οἰκονομολογικαὶ ἐνέργειαι νὰ παριστῶνται ὡς μηχανοραφίαι καταχθόνιοι, ὡς συνωμοσία; Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου θέλων νὰ καταπέισῃ τὸ δικαστήριον παρεσύρθη πολὺ μακρὰν, καὶ ἀπεπλανήθη, λησμονῶν τί ὤφειλεν εἰς τὴν δικαιοσύνην, τί ὤφειλεν εἰς ἑαυτόν. Διότι ἄλλως εἶνε ἀνεξήγητοι οἱ λόγοι οἱ καταπέισαντες τὸν Γεώργιον Καρβαγᾶν ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ 'Ροβέρτου Κλαιρεφὸν. Ἐκ τούτου δὲ γίνεται καταφανέστατον ὅτι τὰ περὶ συνομιλίας λεγόμενα οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπλοῦν τέχνασμα πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν ἐνόρκων».

Αἱ ὀλίγα αὐταὶ ψυχραὶ μὲν ἀλλὰ δηκτικαὶ φράσεις ἐνεποίησαν καχεξίαν τινὰ εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Οἱ ἔνορκοι ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλους.

'Η Ἀντωνία ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς σπικρασμένην, ἀναλογισθεῖσα πόσον αἱ δηλητηριώδεις ἐκεῖναι λέξεις ἐμελλον νὰ λυπήσωσι τὸν Γεώργιον. Ἐνόησεν ὅτι ἐπίκειται ἀγὼν περὶ ὑπάρξεως τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ τῆς ἔθλιψε τὸν βραχίονα τῆς θείας Ἰσαβέλλας δυνατὰ, καὶ προσπαθοῦσα νὰ προσευχηθῇ, μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ τὰς λέξεις «Θεέ μου! Θεέ μου!!»

'Ἄλλ' ὁ Γεώργιος ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς

θέσεώς του, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του ὡς λέων τραυματίας, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν καὶ πλήττων τὸ βῆμα διὰ τῶν πυγμῶν του, ἀνεφώνησε :

«Ποτέ μου δὲν ἤλπιζον νὰ καταλήξετε εἰς τοιοῦτον συμπέρασμα. Δὲν ἔχετε τί νὰ εἴπητε κατὰ τοῦ πελάτου μου, καὶ ἐπιχειρεῖτε νὰ τον πατάξετε στρέφοντες ἐναντίον μου τὰ κωφὰ ὄπλα σας! Μὲ κατηγορεῖτε ὅτι ἔγινα ἐπιλήσμων τοῦ ὀνόματός μου, διότι κάθημαι ἐν τῇ θέσει ταύτῃ! Καὶ τολμᾶτε νὰ ἐρωτήσετε τὴν συνειδήσίν μου! Ἴδου λοιπὸν σὰς ἀπαντᾶ ἡ συνειδήσίν μου: Μάλιστα! τὰ πάντα ἐγκατέλιπον, τὰ πάντα ἀπηνήθην, τὰ πάντα ἐλησμόνησα ἐλθὼν ἐνταῦθα νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ τοῦ Ῥοβέρτου Κλαιρφόν, τοῦτο δὲ ἴσα ἴσα εἶνε καὶ ἡ μόνη ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός του. Ἐγὼ ὁ ὑπερασπιζὼν καὶ προστατεύων αὐτόν, ἐγὼ, ὁ υἱὸς τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πατρός του, ὁποῖος θὰ ἤμην ἐὰν πράγματι αὐτὸς εἶχε διαπράξη τὸ ἔγκλημα; ὁποῖος θὰ ἤμην. Τὸ αἶσχος καὶ τὸ ὄνειδος αὐτοῦ εἶνε αἰσχρὸς μου καὶ ὄνειδος μου, ἡ δὲ τιμὴ μου εἶνε ἐγγύησις τῆς τιμῆς αὐτοῦ. Λοιπὸν κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀπαξάσασαι αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου ἐντεινόμεναι διαβεβαιοῦσιν ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος!»

Μετὰ τηλικαύτης δὲ ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς ἀπήγγειλε ταῦτα ὁ Γεώργιος, ὥστε αἱ δύο γυναῖκες λημονήσασαι τὰ πάντα, ἔβλεπον μόνον τὸν Γεώργιον, ὄρθιον, μεγαλοπρεπῆ ἐν τῇ ἀγανακτήσει του, ἀπαστράπτοντα ἐξ ὑπερφρανίας.

Κατὰ τὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα καθ' ἃ διήρκεσεν ἡ ὀμιλία του, ὁ Γεώργιος εἶχε μεταμορφωθῆ. Ἀπέβλεψε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του προκλητικῶς, φαινόμενος ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα, νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν καρδίαν του, καὶ τὸ αἷμά του νὰ χύσῃ ἐν ἀνάγκῃ, ἵνα ἐξέλθῃ νικητὴς ἐκ τοῦ δικαστηρίου.

Ἴδὼν δὲ ἀπέναντι του τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων τεταραγμένα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, προεῖδε τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβόν του καὶ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς ἧτις περιέλαβεν ὄλην τὴν αἰθουσαν εἶπε :

«Νομίζω ὅτι ἀρκοῦσιν ὅσα εἶπα, θὰ εἶνε δὲ ὕβρις πρὸς ὑμᾶς ἐὰν θελήσω νὰ ἐπιμείνω περισσότερον!»

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἦσαν τὸ ὑστατον πυροβόλημα τῆς μάχης.

Ὁ πρόεδρος μετὰ προσώπου στυγνοῦ καὶ φωνῆς ψυχρᾶς ὑπέβαλεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα. Βλέπων δὲ τὴν κατηγορίαν κινδυνεύουσαν, ὑπέβαλεν ὡς ὑστάτην ἐλπίδα, συμπληρωματικῶς καὶ τὸ ζήτημα, ὅτι ἐκ τῶν πληγῶν καὶ τῶν τραυματίων προήλθεν ὁ θάνατος ἀνευ προθέσεως φόνου. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο προδηλότατα οὐδὲν ἄλλο ἐμαρτύρει ἢ ἐγκαταλείψιν σχεδὸν τῆς ὑποθέσεως.

Τὸ δικαστήριον ἀπεχώρησεν, οἱ ἔνορκοι μετέβησαν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον, ὁ κατηγορούμενος ἀπήχθη ἐξω τῆς αἰθούσης καὶ πάντες οἱ παρόντες ἀνηγέρθησαν θορυβωδῶς, χαίροντες ὅτι ἠδύνατο τέλος

πάντων νὰ κινήσῃ τοὺς αἰμωδιῶντας πόδας των.

Πάντες οἱ δικηγόροι ἔσπευσαν πρὸς τὸν Γεώργιον συγχαίροντες, ὁ ἔξοχος μάλιστα ἐκ Παρισίων δικηγόρος διασχίσας τοὺς παρισταμένους ἦλθε καὶ ὠμίλησε φιλοφρόνως πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα κατεπλάγη ἰδοῦσα αἴφνης τοὺς δύο ἀντιπάλους θλίβοντας τὰς δεξιὰς καὶ μειδιώντας.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, Ἀντωνίτσα μου, τοῦ 'μιλεῖ! κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι 'πᾶ νὰ τον πνίξῃ ἔπειτ' ἀπὸ ὅσα του ἔφαλε.

— Λόγια τοῦ ἀέρος, θεία μου...

— Ὅχι δά! δὲν τον ἤκουσες τὸν Γιωργάκην μας; Τί παιδί! ἄ, μὰ νὰ σου εἰπῶ, νὰ τον χαρῆ πού τον ἔχει. Ἐγὼ δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἀναπνεύσω. Ἐπίσθη ἡ ἀναπνοή μου... Ἰδῶνα καὶ ἐξ Ἰδῶνα. Ἀχ! Θεέ μου! δὲν εἶνε τοῦ καθενὸς νὰ συγκινή ἀνθρώπους σὰν καὶ αὐτούς!... Τοὺς εἶδες τοὺς ἐνόρκους;... Ἀ! κόρη μου πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη!

— Περιμένετε δά, θεία μου, καὶ δὲν ἐτελειώσαμεν ἀκόμη!

— Σῶπα δά καὶ σύ, εὐλογημένη! καὶ εἶνε δυνατὸν πλέον νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία; Τότε θὰ εἴπῃ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶνε πωλημένα κρέατα 'ς τὸν Καρβαγάν. Ἀκουσέ μου ἐμένα καὶ τὴ δουλειά σου! ἡ ὑπόθεσίς μας εἶνε φῶς φανερόν.

Ἡ γηραιὰ κόρη ἠγέρθη ὡς δι' ἐλατηρίου, διότι αἴφνης εἶδε τὸν Γεώργιον ἐνωπιόν τῆς. Διαφυγῶν τοὺς θαυμαστάς του ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνταμοιβήν του, ἐν βλέμμα τῆς Ἀντωνίας, ἕνα λόγον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΚΟ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΔ'

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν, τὰ ὑπὸ τοῦ Πιεδοῦση ἀνακαλυφθέντα ἔχνη ὑπέσχοντο πολὺ, ἐντεῦθεν ἠδύνατό τις νὰ προῖδῃ μεμακρυσμένας σχέσεις μεταξύ τῶν γεγινῶτων, ἅτινα ἀφηγήθημεν κατὰ τῆς διαγωγῆς τοῦ Τολβιάκ.

Ἐν τούτοις τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν, τρεῖς ὥρας πρὶν ὁ Ναβάβ ἐξέλιθ ἐφ' ἀμάξης ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖόν του ὡς νομικοῦ ἀνθρώπου, ὁ Τολβιάκ προέβη παρ' αὐτῷ εἰς διάβημα μεγάλης σημασίας. Εἶχεν ἔλθει, μετημφισμένος εἰς κύριον Χόλτζ, ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὰ πρῶτα αὐτοῦ διαβήματα εἶχον περισσότεραν ἀφ' ὅσων ἐτόλμα νὰ ἐλπίσῃ ἐπιτυχίαν, ὅτι ἦτο σχεδὸν βέβαιος ὅτι ἀνε-

κάλυπεν ἕνα ἄνθρωπον ἐκ τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατῴκει εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὅτε δὲ ὁ ἀρχων Ἰνδὸς ἠρώτησεν αὐτόν, ἐὰν φρονεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἢ εἰς καὶ μόνος κληρονόμος τοῦ λοχαγοῦ, ὁ Τολβιάκ ἀπήντησεν ὅτι ἐκλινε νὰ τὸ πιστεύσῃ, ὅτι ἔγγραφά τινα τῷ ἔλειπον ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἀλλ' ὅτι ἤλπιζε νὰ προμηθευθῇ αὐτὰ λίαν προσεχῶς.

Μετὰ ταῦτα, ἀπεσῶρῆ, ὑποσχόμενος νὰ ἐπανεῖλθῃ πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἑβδομάδος, καὶ νὰ φέρῃ τὴν φορὰν ταύτην ὀριστικὰς ἀποδείξεις καὶ ἐν ἀκριβὲς τεκμήριον. Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι προσήγγιζε πρὸς τὸν σκοπὸν, καὶ ὅτι τὸ μυστήριον ἐμελλε νὰ διαφωτισθῇ.

Δὲν ἐμάντευε μόνον ἀκόμη τὰ αἷτια, ἅτινα διηθῦνον τὴν διαγωγὴν τοῦ Τολβιάκ.

Μήτοι ὁ ἀνιχνευτὴς ὑπέθεσε ψευδῆ κληρονόμον;

Μήτοι ἐμελλε νὰ κατασκευάσῃ ἀποκρυφα ἔγγραφα ἵνα ὠφεληθῇ αὐτὸς ὁ ψευδὴς κληρονόμος, ἂν οὐχὶ ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ λοχαγοῦ, τοῦλάχιστον ἐκ τῆς γενναιοδωρίας τοῦ Ναβάβ;

Πρὸ πάντων δὲ, μήτοι προὔτιθετο ἀπλῶς μόνον νὰ ὑφαρπάξῃ σημαντικὸν τιμὸν, ὅπως διανείμῃ αὐτὸ μετὰ τοῦ συνενόχου του, ἢ μᾶλλον, μήτοι εἶχεν ἄλλους σκοπούς, σχετιζομένους ὅπως δῆποτε μετὰ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ;

Τοῦτο ἦτο τὸ μέγα ζήτημα, ὁ δὲ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ἐσκέπτετο ἐπ' αὐτοῦ βαθέως, ὅτε ἤκουσε σημαίνοντα τὸν κώδωνα τοῦ ἐνδιαιτήματός του.

Ἠγέρθη, ἐπορεύθη ἀκροποδητὴ μέχρι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἔθεσε τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῶν ὀπῶν, ἀνεωχθεῖσων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παρατηρῇ τοὺς ἐπισκέπτας, καὶ ἀνεγνώρισε τὸν πράκτορά του συνοδεύοντα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλος ἢ ὁ Κάμπρεμερ.

Ἐσπευσε ν' ἀνοίξῃ, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδέχθη σωρείαν χαιρετισμῶν καὶ φιλοφρονήσεων ἀπὸ μέρους τοῦ ἀγαθοῦ Πιεδοῦση, ὅστις ὑπεκρίνετο φυσικώτατα τὸ πρόσωπον ἀστοῦ, ὀδηγοῦντος φίλον εἰς τὸ γραφεῖον νομικοῦ.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὑπεκρίθη τὸ ἰδικόν του, ὅπως ἤθευρε νὰ ὑποκρίνηται ὅλα τὰ πρόσωπα, καὶ προσεκάλεσεν εὐγενῶς τοὺς κύριους τούτους νὰ εἰσέλθωσιν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, ὀμιλῶν πρὸς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν 29, παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν Κάμπρεμερ.

Χάρης εἰς τὴν πεῖράν του καὶ τὴν ὀξυδερκειαν, δι' ἧς ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισεν, ἤρκει αὐτῷ ἀπλοῦν μόνον βλέμμα ἵν' ἀναγνωρίσῃ πρὸς ποίου εἶδους ἄνθρωπον εἶχε νὰ κάμῃ.

Ὁ Πιεδοῦσης τῷ εἶχε περιγράψῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ὀδοφύλακος, ἣν δὲν εὗρισκεν ὁμοιάζουσαν.